

hvert fald er opmærksomme på, at der er et problem, og er åbne over for at se på, hvilke ændringer man kan gennemføre på det her område for at prøve at imødegå problemet. Det glæder mig, hvis vi kan komme videre med den debat.

I forbindelse med udligningsreformen er der jo ikke lagt op til, at der i det forslag, der kommer til reformen, skal være noget som helst med om refusionssatser, så det kommer ikke af sig selv med i udligningsreformen. Det er derfor, vi har genfremsat vores forslag.

Vi mener, at denne debat er en meget vigtig del af debatten om, hvad der sker ude i kommunerne, hvad der sker med den kommunale økonomi, både med hensyn til forskellen mellem kommuner og med hensyn til forskellen mellem mennesker. Derfor vil vi blive ved med at holde fast i, at vi skal se på refusionssatserne i forhold til den kommunale økonomi.

Det glæder mig da, at ministeren indrømmer, at refusionssatser er et styringsinstrument. Det var det måske lidt svære for andre ordførere at indrømme. Men jeg mener, at vi kommer længe i den politiske debat, hvis man står ved, at man bruger refusionssatserne til at regulere, hvor mange folk der skal have forskellige ydelser. Det lyder ikke så pænt, men reelt er det jo det, der foregår. Det vil være bedre med en reel diskussion af det.

Det giver så en række problemer, når man gør det, især når man gør det på områder, hvor kommunerne reelt ikke har muligheder for at påvirke, hvad der egentlig sker. For kommunerne har ikke mulighed for at påvirke, hvor mange der bliver nedslidte. Det er staten som en af de store arbejdsgivere, det er regionerne, som får sygehusene, og det er de private arbejdsgivere, som i høj grad er med til at fastlægge vilkårene på arbejdsmarkedet, som gør, at alt for mange bliver nedslidte og derfor får brug for offentlige ydelser.

Mange af de mennesker, der så bliver nedslidte, skal igennem et forfærdeligt system, som opleves utrolig ydmygende af mange mennesker. Man kunne senest høre nogle af beskrivelserne i går på den konference om retssikkerhed på det sociale område, som DSI afholdt, hvor mange fortalte om, hvor forfærdeligt det er at opleve de her ydmygelser, og hvor sagsbehandlere osv. fortalte om, at folk i dag efterhånden skal have en advokat for at kunne opnå deres ret i det sociale system. Det burde jo ikke være tilfældet. Det burde være sådan, at alle borgere havde mulighed for at få det, de har ret til.

Kl. 17.00

Hvis man ønsker at bruge refusion på forskellige områder, skal der altså også være nogle reelle muligheder for kommunerne til at gøre noget, og det er der ikke rigtig i dag.

Det kan også siges omvendt: Det, at refusionen er det, der skal være styrende, og ikke lovparagrafferne, gør jo, at de steder, hvor man ikke bruger refusionssatserne, gør man ikke noget for folk. F.eks. er der jo en mulighed for, at folk, der er kommet på førtidspension, kan få et skånejob, hvis de ønsker at komme ud og arbejde lidt. Men mange får faktisk ikke den mulighed, fordi kommunerne overhovedet ikke prioriterer at bruge tid på at skaffe dem de skånejob, fordi det koster kommunekassen, og kommunerne har ikke penge til det, og fordi det koster tid for sagsbehandlere, som ikke har tid til det.

Der er faktisk mennesker, som gerne ville bidrage, som gerne ville være en del af arbejdsmarkedet, så meget de nu kan for den sygdom eller det handicap, de har, men som ikke kan komme til det, fordi man her har valgt ikke at lave en refusionssats, som skal være et incitament, og nu er folk jo kommet over på førtidspension.

Hvis det virkelig var hensynet til borgeren og ikke hensynet til økonomien, der stod forrest, så burde man jo også her have sat ind med refusion. Men det virker ikke, som om det egentlig er det, det handler om. Det virker, som om man laver en vurdering af, hvor det bedst kan betale sig at have folk henne. I nogle perioder har man syntes, at vi skulle have så mange som muligt på førtidspension, og så har man lavet refusion efter det. I andre perioder har man sagt, at vi skal have så få som muligt på førtidspension, og så laver man refusion efter det.

Vi mener i Enhedslisten, at det må være bestemt af hensynet til det enkelte menneske og en vurdering af, hvor syge de er, hvor nedslidte de er, og om de har nogen muligheder for at bidrage på arbejdsmarkedet, om folk skal på førtidspension. Så skal man i øvrigt for at forebygge, at folk kommer på førtidspension, gøre en stor indsats for at sikre, at der er ordentlige vilkår på arbejdsmarkedet, så folk ikke bliver nedslidte, og vi skal have et rummeligt arbejdsmarked, hvor der er plads til, at folk kan være der, også selv om de ikke kan yde en hundredeprocentsindsats.

Et af de andre områder, hvor vi oplever problemerne med refusion, er i spørgsmålet om sygedagpenge og kontanthjælp, hvor folk kommer